

Триадицкий епископ Фотий

Триадицкийят епископ Фотий (в света Росен Димитров Сиромахов) е роден на 13 юли 1956 г. Завършва Духовната академия «Св. Климент Охридски» през 1981 г. До лятото на 1982 г. работи като лектор по класически езици в Софийската духовна семинария «Св. Йоан Рилски». Силното му желание да се запознае с творчеството на свети-

те отци в оригинал го подбужда да продължи обучението си в СУ «Св. Климент Охридски» – специалност класическа филология, която завършва през 1989 г. От декември с. г. до приемането на епископски сан работи като редовен асистент по старогръцка литература към катедра Класическа филология в Софийския университет.

Духовното развитие на епископ Фотий протича под грижите на архимандрит Серафим (Алексиев) – духовен син на светител Серафим, Софийски чудотворец. Срещата с о. Серафим е решаваща в живота на осемнадесетгодишния тогава младеж. По същото време той се запознава и със съчиненията на великия руски светител Теофан Затворник. Тези двама духовни наставници – единият с живото си слово и пример, а другият с благодатните си творения, изграждат у него решението да посвети живота си в служение на светото Православие. Сред коварните вълни на разнолико

отстъпление и разграждане, връхлитащи светата Христова Църква, Росен Сирوماхов приема по време на комунистическия режим тайно свещеническо ръкоположение и започва да обгрижва в катакомбни условия малко паство.

След като е постриган за монах с името Фотий, в изпълнение на послушание към духовния си отец и най-вече – към страдащата Православна Христова Църква, на 17 януари (н. ст.) 1993 г. той приема епископско ръкоположение в манастира «Св. св. Киприан и Юстина», Фили – Гърция¹. Така йеромонах Фотий поема върху плещите си особено тежкия в наше време архиерейски кръст, като става предстоятел на Българската Старостилна Православна Църква.

Само девет дни подир ръкоположението на епископ Фотий се прибира при Господа обичният му духовен отец, архимандрит Серафим. Първото богослужение, което владиката извършва на родна земя, е неговото опело. Така първата му крачка в кръстоносенето е свързана с болката от раздялата. Но именно така живото предание на светата православна вяра е преминавало от баща към син, от поколение към поколение и от век към век през цялата история на светата Православна Църква. В деня на погребението на архи-

¹Архиерейското ръкоположение извършват епископи от Свещения Синод на противостоящите (Гръцка Истинно-Православна Църква), чиято апостолска приемственост възхожда към Руската Православна Църква зад граница. В хиротонията на епископ Фотий взема участие и епископ от Румънската Старостилна Православна Църква, която от 1992 г. е в пълно каноническо общение с Руската Православна Църква зад граница.

мандрит Серафим епископ Фотий каза следните знаменателни думи: «Нашият скъп авва принесе своето здраве и самия себе си в жива жертва върху олтара на любовта към Бога и ближния. Със своята любвеобилност и търпение той неотклонно следваше примера на Пастиреначалника Христа: „Който дохожда при Мене, няма да го изпъдя във“ (Иоан. 6:37)». Тези думи всъщност могат да се отнесат и към служението на епископ Фотий през последвалите десет години. Свидетели сме с какво търпение, с каква духовна преданост към светоотеческите завети на светител Серафим, възприети от владика Фотий чрез духовните чедата на светителя: архимандрит Серафим и покойната вече матушка игумения Серафима († 2004), нашият пастир извършваше и извършва това свое служение.

Периодът 1993-2004 г. за Негово Преосвещенство е време на усилна духовна сеитба. За съжаление, всекидневните грижи и изпитания го отвличат от служението му с перо, но за сметка на това неговото проникновено духовно слово продължава да се излива от църковния амвон с растяща дълбочина и сила. Редица значими събития от съвременното и историята ни – църковна и гражданска – намират отражение и духовен отклик в това живо и действено слово.

През 1995 г. сама Небесната Царица благослови делото на Българската Старостилна Православна Църква чрез посещението на благодатната Иверска-Монреалска чудотворна икона и нейния смирен пазител, впоследствие мъченик, брат Йосиф Муньос. През 1999 г. Негово Преосвещенство извърши богослужебната прослава на родопския свещеномъченик,

епископ Висарион Смолянски, а три години след това – прославлението на светител Серафим, Софийски чудотворец, небесния помощник и закрилник на църковната ни общност.

Новото хилядолетие се оказа повратна точка в човешката история: все по-лукавото отстъпление от истината затяга своите обръчи с небивала всеобхватност както около отделната личност, така и около цялото човешко общество... Скърбите, теготите, истеричната напрегнатост на съвремието, повсеместната лъжа, непрестанните ни грехове – цялото това премазвачо душиите ни бреме тежи върху него – нашия любвеобилен и добър пастир. Той продължава своите трудове, своето кръстоносене. С нашата любов и преданост можем поне малко да облекчим товара му. За да можем по-дълго да се радваме на духовните плодове от това кръстоносене: родени с перо и слово, с молитва и дело.